

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SENMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ESPECIALITATS.

¡Lectores, alerta las butxacas!

CONVERSAS DEL TEMPS.

A ca la Ciutat:

UN EMPLEAT: ¡Bó! Ja hi torném á ser! ¡Elections! ¡Mal com n'hi ha cap! Are ab menos de sis dias forma las llistas electorals, atent lo que 's tinga de atendre, fés cédulas d' aná á votar, y despŕs escrutinis, tot com als temps dels revolucionaris.... Y 'l sou segueix sent lo mateix y 'l treball doble... y l' empleat que's reventi.

UN TEMPORER, cantant en tó de parodia, las coplas de Mme. Angot:

«Para esto hicimos la gran restauracion.»

**

UN FABRICANT: ¿No es una viva llástima que jo, D. Macari Xirinachs, fabricant de betas y de trocas y rodets de fil, que pago 250 duros de contribució industrial, que tinch una casa al Ensanche que me 'n costa altres 250, tinga 'l mateix dret que 'l mes infim dels mèus treballadors? Una gent que no tenen res per perdre, y ha de voler tant lo seu vot com lo meu? ¿Hont s' es vist que un xavo valguia tant com una cinquilla? Ja se 'l que faré.... ¡Jo ray que tinch la payella pèl mànech! A votar la candidatura que 'ls diga... ó sino que 's busquin feyna... ¡Oh y are, que si piulan los faig agafar per perturbadors del órdre públic! Pero... ¡vaja! ¡Vritat qu'es una vergonya que tingan ells los mateixos drets que jo!...

**

UN SAGASTÍ: Las eleccions caurán segons sembla pels vols de Nadal: ¡bon temps! Es vritat que fà fret: pro cosas mes fredas hém vist y s'han de veure encare. Mes fret estava Llatzer, quan Jesucrist va ressucitarlo. Mes frets varen quedar l' any 72 los candidats constitucionals, quan lo nostre amo 'l del tupé, va fer en gran escala 'l miracle de las resurreccions, deixant als federrals ab un pam de nas y la montanya plena de carlins. Quan hi ha verda der entussiasme, 'l fret no pot res; y lo qu' es d' entussiasme no ha de faltarne, menos are que may. ¿Que no hi haurá entussiasme pels vols de Nadal? Aixó fora 'l mateix que veure un Nadal sense turró!

**

UN MODERAT: Deixam comensá á rumiá 'l manifest que s' ha de dirigir als electors del districte.

— «Plebel! — Com que hi ha sufragi universal, posímhi plebe. — Plebe, donchs: ha arribat l' hora de donar lo cop de gracia á la revolució infame, valentnos de las sèvas propias armas: aném tots á las urnas, fém tots us del sufragi, per matá 'l sufragi.

— Després d' aixó — perquè aquesta serà l' última vegada — tornaran las tradicions venerandas, que tant gran van fer á la nostra pátria en temps de Carlos I, de Carlos II, de Carlos III, de Carlos IV y de tants altres Carlos, gloria inmortal de la católica Espanya. (Aquest párrafo farà molt efecte, perquè prepara 'l final del manifest.)

— Lo nostre candidat considera que tot lo del mon es res, sino està basat en los principis catòlichs mes purificats. Ja podem fer carrils y máquinas, telégrafos y gas, mentres no creguén en la omnipotència divina, que pot fer descarrilar los primers, reventar las segoners, interrompre 'ls tercers, y fer esplotar lo quart. Avants que tot, es precís pensar ab las pràcticas religiosas, es necessari que 'l nostre poble resi.

— «Miserere, miserere, miserere» !véus aquí 'l lema del nostre candidat! Una part de rosari obligatoria per tots los espanyols, consignada en la constitució, y 'l restabliment dels dies de aná á missa, y dels botletins per la Quaresma son per are, traduhidas al terreno de la pràctica, las aspiracions del nostre futur diputat, que 's compromet á sostener en las Corts y á imposar fora d' elles si es necessari, com ho ha acreditat ab tres anys y mitj de lluya herroica.

— Lo nostre candidat no déu ser ningú mes que

L' ILUSTRE MARQUÉS DE ALPENS. (Aixó es lo cop.)

— L' unió dels bons catòlichs vingan de hont vingan, es necessaria avuy, per aixafar la hidra de la Revolució.

— «Anatema sit á qui ne 'l voti.»

Ab un manifest aixís, n' hi ha per sucarhi secalls y mitjas quernas.

**

CARTA DE UN LECTOR CONSTANT DE LA CAMPANA:

— Apreciat ciutadá: Hi vist lo decret referent á la formació de las llistas electorals, y com que jo soch com avants, y segueixo creyent que la papeleta té mes forsa que 'l taco, m' hi decidit a molestarvos, perque 'm fèu dos quartos — lo prén de la CAMPANA — de la actitud que convé que adoptém.

— «Tením de anarhi ó no tenim de anarhi? En lo primer cas 's' organizarán comités ó no 's' organizarán? Se 'ns designarà 'l candidat ó tindrém de buscàns'e'l?

— Feu lo favor de contestarme, perque som uns quants companys que pensém del mateix modo y no sabém per quin cap tirar.

— «Vostre afectíssim que 'us desitja salut y etcétera, etcétera. — QUIM ROIG.»

**

Aquí vá la contestació:

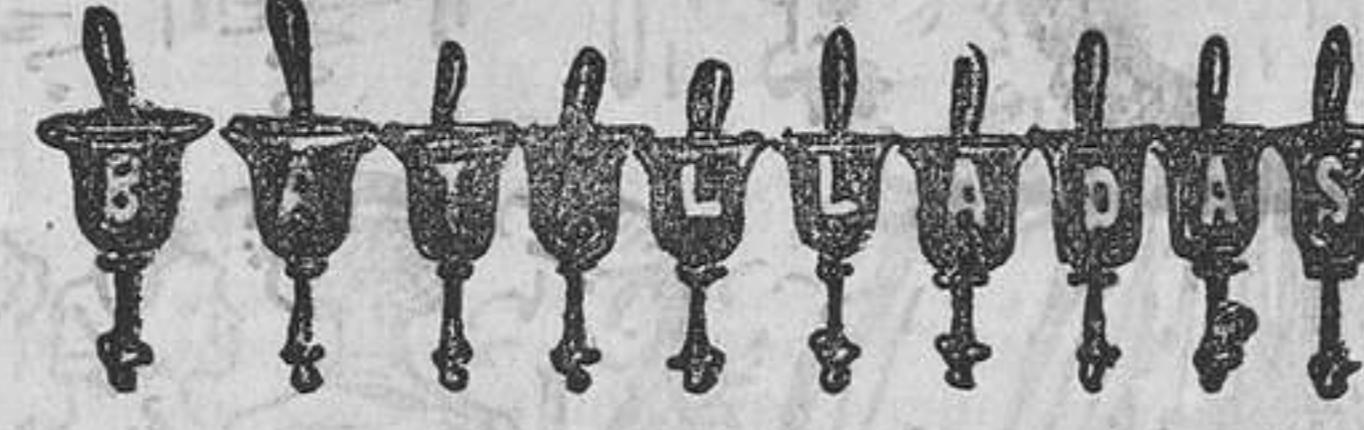
Si aquestas eleccions que's preparan per sufragi universal, anéssin rodejadas de tots los drets anherents al sufragi: si 's deixés á la prempsa ab llibertat, y al ciutadá ab lo dret de reunió y associació, si 's permetés discutirho tot, per prepararlo tot, ja faria temps que 'ns bellugariam.

Are creyém que no té de haverhi comités, ni son necessaris candidats. Basta que 's vaja á las urnas, y que en lloc de candidatura s'hi tire un paperet, about s'hi escriurá lo que desitjém y hem volgut sempre, pera lo qual ni ha prou ab tres paraules.

— M'entenen?

Si no, quan serém mes aprop de la cosa, ja mirarém d' esplicarnos mes clar, si es que 'ns ho permeten.

P. K.

Alló que 'ls déyam l' últim dissapte de que amanissen dos ralets, avuy estém en lo cas de dirlo de un altre modo.

Avuy devém dirlos que vingan, y en cambi d' ells los donarém un tomo titolat «Cuentos de Hoffman» imprés ab elegancia y ab una cuberta à dugas tintas que enamora, 'l qual es lo primer de la titolada «Biblioteca de Ambos Mundos» que acaba de inaugurar-se.

Lo tomo té les tres bés: bonich, bó y barato. Consta de 200 páginas, está molt bén imprés... y després conté uns quèntos que s' han fet célebres per tot lo mon.

Si passan per la botiga de 'n Lopez, jo 'ls asseguro que no sabrán anárse'n sense comprarlo.

O sino, próbito; pero no s' olvidin la mitja pesseta.

En Camprubí ha derrotat á n' en Gamundi fentli 100 baixas y 57 presoners.

Ab unes quantas sachsejadas com aquesta, estarán los carcas á punt de sortir á taula.

La columna Molins ha xarpat sense disparar un tiro á la quarta companyia de 'n Muxí y á la xaranga de 'n Vila del Prat.

Ab aixó aquest cabecilla podrà dir quelí han dat un cop tremendo al os de la música.

Un periódich de Madrid consigna que 'l bisbe Caixal està en lo castell d' Alicant, prenent lo seu estat com un gloriós martiri, y dihen qu'encare que li obrissen la porta no's mouria.

— Li obririan vostes?

— Lo qu' es jo ni la gatonera.

Los moderats demanan als carlins per mor de Déu que 'ls ajudin á pujar al candelero.

— «Lo carlisme sense D. Carlos! véus aquí la seva aspiració y 'l seu lema!

— Los gossos sense murrió!
— Vaja! no hi ha un pam de net!

En la segona reunió del Jurat que déu concedir una plassa de pensionat á Roma, á costa del Ajuntament y en memoria del inolvidable Fortuny, també hi ha hagut empàt entre 'ls dos opositors.

— qui tenen una segona prova de que tots dos valen, ó bé 'l Jurat, no sab lo que 's fá.

Insistim en lo mateix: ¿Perqué no 's divideix la peusió, aumentantla una mica per banda, á fi de que tots dos pugan anarhi?

Adverteixin que aquests favors, l' Ajuntament se 'ls cobra ab quadros.

L' avi Castells es are l' amo de la carlinalla catalana.

Bè diu lo ditxo, que las cosas s'acaban de la mateixa manera que 's comensan.

Recórdinse que l'avi Castells vá comensar la guerra á Catalunya.

Al escut real del Tercer hi ha Castells.

Per ser complert no mes li faltan Leon.

— ¡Leons! Encare que 'ls busqués ab candaletas, no 'ls trobaria pas al seu exercit!

Tot lo mes, un que altre tigre.

Suposo que ja van llegir en los diaris lo terrible martiri del arcalde, del nunci y de un altre individuo de Calders, sacrificats bárbaramente per las salvatges hordas de 'n Gamundi, Boet y Montañés.

A presencia dels tres cabecillas, foren cusits materialment á bayonetassos en las inmediaciones de Moyá. Després d'una mort tant cruel vingué'l saqueig y la profanació, puix los tristes cadàvres quedaren sense roba, y sols ab la camisa, sent enterrats en un camp inmediat ab los peus defora.

Horrorisa pensar ab aquesta cruenta comesa sense mes ni mes, ni altre motiu, que 'l que té una fiera per destrossar á una víctima.

Si hi hagués justicia en la terra ¡que mereixerian aquestas manades de tigres!

A LA LLUNA.

Reyna ¡qué dich! Presidenta de la estrelada nació; avuy que 't veig resplandenta, ma lira (ó guitarra) intenta dirigirte lo seu só.

No ha fallat qui ab sanya impia, ha tacat lo lèu honor; y com jo 't tinc simpatia, per confondre sa osadia declararte vull l' amor.

Quant te veig que resplandeixes, l' alegria reyna en mi; tu á las nits me diverteixes.... serà perque perteneixes al gènero femení.

Donas tú ditzia completa al aymant.... /que n'es de bó contemplarne una nineta sota un arbre (aixó fà poeta) qu' atravessi ta clarol!

Per tú l'obrer ne sossega de sa fatiga y treball.... Quan tu surts, llavors ell plega; y altre cop l'eyna arreplega quant te'n vas, al cantá'l gall.

Lo hè del poble, ab sé viva, procura sempre, no mes: de tu 't dilluns se deriva, y 't dilluns sempre que arriva, es lo goig dels sabatès.

Contemplante, fins s' encantar las romànticas ximpletas; los tèus raigs al lladre espartan, y n'illor á la llum cantan los serenos, y.... los poetas.

Y per fi, la tropa fà Mes heròica resistència, quan de bona lluna està: y així, al Tercer fà quedá a la lluna de Valencia.

Que 'l variarne tens per norma
molts con raris tèus han dit:
pero en Roch no s'hi conforma,
puig no còmblas tant de forma,
com molts homes de partit.

Un amor jo 't tinch tant viu
que sobrantme una pessela,
en lo teatro, pèl motiu
de qu' es ton diminutiu,
prench assentio de *lluneta*.

Quant de Sol es, pèl mèu goig,
un *eclipse* m' es simpàtic
y aplaudintlo 'm torno roig:
jo.... sino que fora bc ig,
fins voldria ser *llunatich*.

Mes d' un modo diferent
ho seré: per ditxa nièva
vindre á tu, y si hi trobo gent,
plantare un establiment
en alguna ciutat lèva.

Lluna, estich enamorat
y á tas terras vindre jo....
Tant bon punt s' haji trobat
y á los globos s' haji dat
la famosa direcció.

ROCH ROCA Y ROQUÉ.

REPLIGHS

En Savalls ja es fora: lo Terso li ha dat las dimissorias.

Diuhen que afeytat se 'n ha anat á Fransa.
¿No atinan perqué s'ha tret lo pèl?
Per no caure de *bigotis*.

A Sevilla han donat un banquet al célebre Candau, y com es natural, á las postres vā haberhi brindis y telegrama á Madrit, consignant que 'ls assistents s'agrupavan al rededor de las novas institucions.

Jo crech que la vritat es que van agruparse al rededor de la taula.

Al tornar de Barcelona, deya un pagés:

—Ma noy! que son divertits á ciutat! Figuerés que hi ha ball á tots los carrers, y que aquest ball dura tot lo dia y tota la nit!

—A tots los carrers? preguntá admirat lo seu heréu.

—Sí, noy, sí, y que mentres hi sigut á Barcelona no hi fet rés, més que ballar.

—Vos? y tant vell?

—Oh, es que 't fan ballar per forsa, porque 'ls empedrats están tant bè, que sempre 't trobas ab un peu dalt de una muntanya, y l' altre al fondo de una timba, y es clar: no donas un pas que no 't tambalejis... vaja: es un gust!

RAHÓ CONVINSENTA.

SONET.

Quant roban á una casa ahont hi ha gossos
si son petits no causan gens de pò:
en cambi es cada gos un defensó'
si de gros cada hu d' ells se sembla als ossos.

Si han de menjar dos tallis entre dos mossos
cada hu vol lo mes gros com á milló,
y 'l que té 'l gra i milló de un batalló
també 'l vulgo l'hi diu qu' es un dels grossos.

Als Empedrats la grossa es lo ambiciòs:
un nen la grossa vol, sempre en son llavi:
l'anís tant com mes gros es mes gustós.

Donchs si en lo gros está lo mes preciós,
jo mes que en Salomé dech sè un gran sabi,
perque tothom me diu que soch cap gros.

GESTUS.

Un anunci tret de la *Imprenta* del 30 del passat:

«Tallers 25, piso 3.: hay una señora viuda sin familia que desea encontrar dos caballeros para dormir.»

Ab això de dos en dos, qualsevol creuria qu'hem tornat al temps dels frares.

Lo mestre de cada setmana:

—A veure noy: repasséu una mica 'ls temps dels verbs, que 'm sembla que ja 'ls déus tenir mitj robellats.

—Menjar, ¿quin temps es?

—Lo noy: —Menjar?

—Sí: menjar, menjar, ¿quin temps es? á veure.

—Jo crech que menjar es lo temps mes bén empleat.

Vosté no es persona, deya un paisá á un militar á qui li han donat las dimissorias.

—¿Que no soch persona? vā respondre aquest perdent los estreps. «Per quin motiu no soch persona?

—Perque l'han espulsat del cos, y sense cos tot lo mes que siga, es ànima.

Un d' aquells que menjan per las butxacas, feya la següent distinció entre l'home privat y l'home públich:

—L'home privat, deya, 's guanya la vida—es un exemple—de trist obrer passa á capitalista, triunfa, y aixís com avants menjava escudella no mes y carn d' olla ab prou faynas, desde llavors usa *principi* y hasta *principis*, si tant bè li vā la cosa.

L'home públich en la oposició, en la pobreza, parla de *principis*: puja al poder y 'ls olvida.

L'un al triunfar los guanya; l'altre al triunfar los pert.

—Quin destino donarém á n' aquest lladre que l'hém agafat de mans al calaix, senyó batlle? preguntava un aguatzil.

—Sí, aixís, donéuli *destinos*!... ¡Vaya! Véte aquí perque aquí á Espanya aném tant bè: s'agafa un lladre, y desseguit ja hi ha qui parla de donarli un *destino*.

Notícies de la Herzegovina.

«Telégramas de Constantinopla, aseguran que 'ls insurrectes van molt desalentats, y que aviat se'n perderá la mena.»

Lo lector:—Eres turco y no te creo.

LAS APARIENCIAS

La veig y al punt comensa
á batrer lo cor meu; y, desseguida,
al dirli jó:—«Qu'hermosa qu'ets, ma vida!»—
freida mirada'm llensa
y diu:—«No soch de las que vostè 's pensa.»

Escapa llaugereta:
mes prenen ab empenyo la aventura,
la segueixo, alabant tanta hermosura,
y, ab dolsa rialleta,
ella'm diu:—«Vosté es molt de la brometa!»

—De la hermosura'l ceter
mereixes—li vaig dir, y, ab imprudència,
fins me vareig permetre una llicència,
y'm diu:—«Vaya un caletre!
Fassi 'l favor, voste 'm vol comprometre!»

Per si se va aturar
al peu d'una escaleta y presurosa
me diu ab sa somrisa mes graciosa:

—Ja ho veu; no 's pot errar;

al tercer pis, demani la Pilar.

XIRINGUILLA.

Un senyor magre, áun altre de grases:

—Preparis D. Esteve, que are diuhens que posaran drets sobre la carn.

—Ay pobre de mí!... Tot justament are que peso dotze arrobas.... ¡Y que'n soch de desgraciat!

A una cantonada:

—¡¡¡Mozos leed!!!

Un mosso de café:—¡Mossos! ¡Mossos! ¿Que no'us saben que 'ns enfadém si 'ns diuhens *mossos*!... Tè: y encare per mes béfa posarnos per las cantonadas.

En Lluciá es un pagés de Vich, que may ha

anat ab ferro carril, ni may ha estat á Barcelona.

Un dia 's determina, pren un bitllet de tercera, y ab tres horas me'l plantan de Vich á Barcelona.

—Macatxum! exclama al ser á l' estació de aquí: si arribo á saber que s'hi anava ab tres horas, hi vinch á péu, y m' estolvio'ls quartos.

FABULETA.

Lo gos carli de casa en Pau Bofill
se va cruspi un cunill,
y tal delicte consumat, plorós
plé de remordiments vā toca 'l des.

Al notarho 'l seu amo 's surt de test
y ab accent enfadat y mitj farest
crida á n'al gos carli,
que al moment vagí allí.
Acut aquest tot carregat de bua,
orellas baixas, remenant la qua,
y llengantli las mans
l'hi demanan l' *indult* sos ademans;
mes l'amo no s' enten de caramadas
y l' ompla de senyals, á garrotas.
Ja vādi un dia un sabi dels mes grossos:
—Qui rosegui la carn, rosegui 'ls ossos!

J. R.

Entre joves:

—Ahí una *declaració* á la Conxita, y avuy ja tenim nova *declaració*....

—¡Ah calavera!

—Si no 'm deixas acabar!... Avuy nova *declaració*; pero de soldats.... Y donchs ¿que 't creyais?

CANTARELLAS.

—Si t'estimo!.. No me'n parlis.
Tot lo que vulgas... demana,
mentres no siga moneda
ni alguna cosa que'n valga.

—Si es vritat que tant m'estimas
fes que'ns tirin trona avall.

—No pot ser... no m'engalipas:
tu'l que vols que'm trenqui'l cap.

A. DEL G.

Una créu penjada al coll
portas tu per tot arreu
per alló de aquell refrán:
lo diable tras de la créu.

J.

Tu que'm casi, jo que no,
jo una cosa, un'altra tú.
¿Vols partir la diferència?
No'ns casèm y vivim junts..

R.

—Quins suspirs fas!.. quins suspirs!..
¿Qué tens hermosa, qué tens?
Sino has menjat res de avuy,
vina y jo te'n donaré.

K.

CUENTOS

Dos andalusos se trobaren un dia, y contant las sèvas hassanyas deya un d' ells:

—Jo he sigut condemnat á cadena perpétua tres vegadas.

—Y qu' es això comparat ab lo mèu? A mí m' han condemnat á mort y executat cent cops.

—Aquesta es massa grossa, digué un que'ls escoltava.

—Adverteixi que soch espirituista, y que ab aquesta ja he nascut cent sis vegadas! exclamá l' andalús sense inmutarse.

Un pagés llegeix un rétol de una botiga que diu:

HILO ALGODON SEDA

Entra y diu:—Donguim una pessa de fil y un' altre de cotó.

Li entregan, se las carrega al coll y anava á martxar.

—E! mestre y 'ls quartos? diu lo dependent.

—¿Que's pensa que no sè de lletra y de castellà y tot quan couvè? O sino perquè al retol hi posan una cosa per altra.

Va ser portat al tribunal lo criat de un marqués que havia donat una gavinetada al seu amo.

Lo jutje li preguntà:

—Quin motiu vá induhirloá cometre aquest atentat?..

—¿Qué? La gavinetada? Era simplement per veure si tenia la sanch blava.

EPICRAMES

—¿Qu' tens? —preguntà en Climent a un nov qu' estava plorant.

—Lo pare 'm pega?

—L' bergant!

—Per qué 't pega.

—Perque 'm sent.

—Ah! cridas....

—No.

—Donchs com es que 't sent, per clavarte llenya?

—Si senyó, 'm SENT quan m' ensenya de ferli corre 'ls dinés.

A. DE LA F.

—Vosté put! vá dir á un vell un jove molt despejat.

—Pudo... gá que? preguntà aquell.

—A qué put? A antiguitat.

F. LL.

Deya un pobre molt tronat:

—Que ab gran virtut tot s' alcansa, diuhens, y es farsa Bernat: jo tinch fè, tinch esperansa, y may trobo caritat.

A. F. O.

—Dèu la guart, ¿cómo vá Antonieta?

—Jo per are estich molt bè, gracias, y vostè?

—També.

—Y sa mare?

—Una xich malela.

—Ja 'u vaig dir: no estarán bonas, fá molt de temps que no vé, y donchs ¿qu' es això? ¿qué té?

—Cá: no ha estat res: mal de donas.

A. DEL G.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Frare-Ilech, Rumasqué de Reus, Tossut Aragonés, M. Cadafel, Dentela, Un pobre home y Nieves P. y L.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fuixa, fàcil d' endavinar, mal combinadas, mal versificades ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadà Pobre home. Los dos sonets están bène versificats, pero pèr primer ha passat l' oportunitat y l' altre s' hauria de respellar perque vá molt brut. —Dentela. Lo que 'ns envia està bèle. —M. Cadafel. Aprofitarem lo problema. —Magarriñyas. Lo primer quento encare que vell, es bonich. —Andalús del Clot. La poesia sona bèle; pero es un xich massa estiraganyada. —Dos moros de cuina. Aprofitarem la tortura y l' epígrama segon arreglat. —Niu Llarga-daxet: lo mateix que algunes coses de las que 'ns envia. Aqueronte. Ja ho haurà vist posat, pero de un' altra manera. —Dos esribants tronats. Anirà l' úlim epígrama. —A. La poesia demostra molt progrés en la forma, pero es algo aiambicada, y té l'inconvenient de alabar a la Campana. —Ramon Nap. Lo llapis no mes val un rat y mitj: lo seu amic l' ha enganyat: lo demés es que no déu saber manejarlo: lo que 'ns envia no fila. —Un argenter. Tampoch fl a lo de vostè. —Pau Geases. Adverteixi que la suscripció no està tancada y que tot se farà. —Bagons de la Bordeta. No siga impatient, ja hi anirà. —Enrich Xarau. Encare 'u té de refilar un xich. —E. Morlà. Insertarem lo problema: ab la contestació que 'ns demana no 'ns hi podem entretener: tenim altra feyna. —A. S. Ll. Insertarem la fuga y l' epígrama. —Ciutadans Butilo, Ronsí, C. y T., B. Caixa, Igualadí, Vicentó, Delicat de 'l Tendre, Ja ohus, Monjetas, Pepita, Trompet de Reus, Un Urgeit, Adanyola, Menut de Granollers, Rutllet Barber, Pa y sopas, Sabir, Pau Xirinach, Dos cunilllets y Nieves P. y L. Lo de aquesta setmana no marxa prou: será un' altra vegada. —J. C. F. Insertarem la pregunta. —Xich de Badalona. No podrem insertar més que un epígrama. —Perico Matalassé. Hi aniran las dues cançarelles y una pregunta. —Bouxomisaq. Mirarem de complaire l'. —Frare-Ilech. Idem en la major part de lo que 'ns envia. —Tossut Aragonés. Hi anira un anagrama. —Un entusiasta de 'n M. C. Entusiastis tant com vulga; pero vaji alerta ab las paraules que als carlins nosaltres no'ls indultariam com ho fa ell. —Pobres y alegrats. Hi anirà la fuga. —Josepa Xocolatera.

No 's figui sevas al cap: de ressentiment no'n tenim ab ningú: ja haurà vist insertada una cosa —Ismael Koba. Hi anirà l' problema. —Concurrents al Teatro Principal. Com no l' hem vista no'n podém parlar. —Un gall anglès. Hi anirà una pregunta.

SOLUCIONS

A lo insertat à la Batallada 287.

1.ª FUGA DE VOCALS:

Sola en lo soló éntonaba
un solo ta Sua un dia
y en Solé que la espiaba
desde una sala tocaba
y 'l solo austilia sozia.

2.ª FUGA DE CONSONANTS:

L' altre nit don Lluch
va venir tot brut.

3.ª PROBLEMA ARITMETIC. —28 xavos, 2 pessas de sis y 4 pessas de dos: total 31 pessas y 3 quartos.

4. TORTURA CEREBRAL. —Lo moliner.

5.ª ANAGRAMA. —Colta. —Lloca. —Callo. —Local.

6.ª PREGUNTA 1.ª. —En que té pany.

7.ª PREGUNTA 2.ª. —Perqueja té l'pare-sol.

8.ª XARADA 1.ª. —ar-xo-fa.

9.ª XARADA 2.ª. —Mal-vas.

10.ª ENDAVINALLA. —Foch.

Hiun endavinat totes las solucions, los ciutadans Dos ruminants sense banyas: totes menos lo 2, Poch Babos y Buttio: menos las 2 y 9, Pixerias y demés: menos las 1 y 2, Mata-morrons: menos las 1, 2 y 4, Lacuseno: menos las 1, 2 y 10, Un advocat: menos las 2, 3, 6 y 7, Entusiasta de 'n M. C. y Scipió del Mas Rabassa: menos las 2, 3, 4 y 6, Pobrets y alegrats: las 5, 7, 8, 9 y 10, sileta del Estanch y Huelga dels últims balls: las 5, 6, 7, 9 y 10, Liorens M. y C.: las 1, 5, 7, 8 y 9, Josepa Xocolatera: las 5, 8, 9 y 10, Rosita de Prema, Un Urgeiles, Violinista estripat y Menut de Granollers: las 5, 7, 8 y 9, Rutllet Barber: las 4, 5, 9 y 10, Frare Illech: las 1, 4, 5 Y 8, Trenca caps: las 5, 7 y 9, Notre Kirius: las 5, 8 y 9, Un castellonense: las 9 y 10, Banyeta; las 5 y 9, Un argenter: las 4 y 8, Igualadí: y la 3 no mes, Estrípau-quentos.

ANAGRAMA.

Primer tot es á la plassa,
lo segon es estrangé,
lo ters sempre mal gust tè,
de quart me n'ha dut a casa
lo quint que tinch a Gelida,
de sis y set uots n'hi ha,
vuyt s la mulier de'n Pià,
y nou m'escursa la vida.

Ab cinch lletres nou tots tens:
au, lector, vés si l'entens.

TAUJANOT.

TORTURA CEREBRAL.

Com pot ser que un home tinga un rellotje que li marxi d'allò mes be, senyalant perfectament horas y quartos y qu'ell no puga saber l' hora qu' es?

LLARGANDAIXET.

FUGA DE VOCALS.

L. P.p. q. m.lt m.st.m.

M. p.p. 'm r.g.l.

.1.u.r s.ls . p.p.

t.t. l. ll.ng.. 'm ll.st.m.

ENRICH XARAU.

PROBLEMA.

Preguntat un per los seus anys, contestà: —Los auys que tinch menos los del meu pare mes 50 anys componen los anys de la mare meus 8 anys, y 'ls anys d'ella mes los meus, menos los que ella tenia quan jo vaig neixir componen 30. En lo supost de que quan jo vaig neixir, el meu pare tenia 28 anys ¿quina será l'edat meva, la del meu pare y la de la mare?

MARIANO CADNET.

ACENTIGRIFO (1)

En Sayalls es una tot
sempre tot hont pot fer mal;
pero ja ca'l que's prepari,
que son tot no li valdrà.

Aisa que saberà pots;
en tres silabas tres mots

K. SHEALNIGH.

PREGUNTAS GEOGRÁFICAS.

1.ª ¿Quin es lo punt mes alt de la nostra capital?

2.ª ¿Quina es la cosa que está sempre desobre de Madrid?

(1) Tot consisteix ab l'accent.

XARADA.

I.

Passejant en una tot
à la dos-tres vaig di un dia,
si com jo l' am me volia,
y 'm vá respondre: —Xicot
has fet hu y ets sobretot
dos-hu inversa 'M vá cremar
y una tres-dos li vaig dar:
jdirmo això y ella es tres-tres!
¡Lo del mon! Al hu-hu inversa
un dia 'ns vam agradar.

PEPA Y LOLA.

II.

Com mes tres-quart
es una hu dos,
los manyans diuhens
que fá mes tot.

UN URGELLÉS.

ENDAVINALLA.

A mi 'm veurás per las casas
y sempre estich pels portals:
sens mi n' hi haurian ases;
pero tampoch generals.

AFRICA DE GRACIA.

GEROGLIFICH.

Las

D. Aa

Las

LO

M

LO

res

no

fi

Kr Kr Kr Kr Kr

I

SANCH Y FETJE.

SUSCRIPCIÓ

á favor de las víctimas del vapor

«Express.»

	Rs.
Suma anterior.	3703.40
J. C.	10
La Log. «Silencio,» n.º 42, á las víctimas del vapor «Express.»	250
Total.	3963.40
(Segueix oberta la suscripció.)	

BIBLIOTECA DE AMBOS MUNDOS.

Las obras mas célebres y amenas de todos los tiempos y literaturas.

TOMO I.

Cuentos fantásticos de Hoffmann.

Un volumen de 200 páginas en 8.º menor, elegantemente impreso, con cubierta á dos tintas.

Precio: 12 REALES EN TODA ESPAÑA!

Se vende en la librería de Lopez, Rambla del Centro, 20.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.